

Arrest

nr. 136 323 van 15 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van 2 oktober 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gegeven.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 131 620 van 17 oktober 2014 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 9 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. SCHALLENBERGH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 september 2014 dient de verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, een asielaanvraag in.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 1 augustus 2013 in Zweden asiel heeft aangevraagd. Op 26 september 2014 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Zweedse overheden die op 29 september 2014 in toepassing van artikel 18, eerste lid, onder d) van de Dublin III-verordening 604/2013/EU instemmen met het verzoek om terugname.

1.2. Op 2 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gegeven. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan ZWEDEN toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 18.09.2014 asiel in België. Hij legde een kopie voor van de identiteitspagina van paspoort van Irak met nummer G2458601, afgegeven op 12.11.2008 en geldig tot 11.11.2016. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 01.08.2013 asiel vroeg in Zweden.

De betrokkene, staatsburger van Irak van Arabische afkomst, werd gehoord op 25.09.2014 en verklaarde dat hij op 02.08.2014 van Bagdad naar Erbil reisde. Vanuit Erbil vervolgde de betrokkene zijn weg naar Turkije. Naar eigen zeggen vertrok hij op 20.08.2014 met een vrachtwagen in Diyarbakir (Turkije) en kwam hij 18.09.2014 in Brussel aan. Hij stelde geen idee te hebben via welke landen of plaatsen hij reisde. Zijn paspoort werd volgens de betrokkene door een trafikant in Turkije in beslag genomen. De betrokkene werd geconfronteerd met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, maar hield vol dat hij nooit in Zweden is geweest en dat hij voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België nooit asiel vroeg.

Op 25.09.2014 werd een terugnameverzoek gericht aan de Zweedse instanties, die op 29.09.2014 met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene, die in Zweden gekend is als S.M., geboren op (...) en staatsburger van Irak.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen.

De betrokkene antwoordde dat de trafikant België koos. Hij stelde geen reden te hebben om zich te verzetten tegen een overdracht aan Zweden simpelweg omdat hij naar eigen zeggen nooit in Zweden is geweest.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan

Zweden een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals vermeld ontkende de betrokkene, na confrontatie met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, dat hij asiel vroeg in Zweden en stelde hij geen reden te hebben om zich te verzetten tegen een overdracht aan Zweden simpelweg omdat hij naar eigen zeggen nooit in Zweden is geweest.

Hieromtrent benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek onweerlegbaar aantoont dat de betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België asiel vroeg in Zweden. De betrokkene werd tijdens het verhoor d.d. 25.09.2014 uitgenodigd met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat, aan te brengen. Hij verkoos dit niet te doen en verkoos vol te houden dat hij nooit in de Zweden is geweest. We kunnen dan ook enkel besluiten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Zweden in een situatie zal belanden die gelijkstaat aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Zweedse instanties stemden in met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1) d van Verordening 604/2013. Na overdracht zal de betrokkene een nieuwe asielaanvraag kunnen indienen.

Zweden ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

De Zweedse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Zweden onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Het feit dat de Zweedse instanties een door de betrokkene ingediende asielaanvraag afwezen impliceert geenszins dat deze aanvraag niet op een gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Verder kent Zweden onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 25.09.2014 geen melding van gezondheidsproblemen. We merken verder op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Zweden zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Zweedse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zweden een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Zweedse instanties.

(...)"

1.3. Na een mislukte poging tot repatriëring op 13 oktober 2014 wordt de verzoeker op 23 oktober 2014 gerepatriëerd naar Gothenburg.

2. Over de rechtspleging

Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 161 191.

3. Over de ontvankelijkheid

Opmerking [g1]: Dit hoeft niet in het arrest te staan.

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid op, nu zij meent dat de verzoeker geen belang meer heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing aangezien hij op 23 oktober 2014 gerepatriëerd werd naar Zweden en de bestreden beslissing bijgevolg volledige uitvoering gekregen heeft en aldus uit het rechtsverkeer is verdwenen.

3.2. Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van de verzoeker dat de bevelscomponent van de bestreden beslissing is uitgevoerd, maar voert hij aan dat de verzoeker zijn belang behoudt bij het bestrijden van de beslissing tot weigering van verblijf in het raam van de asielprocedure aangezien de verzoeker, in geval van vernietiging van de bestreden beslissing, zou kunnen terugkomen naar België.

De Raad aanvaardt *in casu* dat de verzoeker blijk geeft van het rechtens vereiste belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3. De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3.2 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het beginsel van non-refoulement.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Artikel 3.2 van de verordening Dublin III luidt, als gevolg van de arresten M.S.S. t. Griekenland en België (EHRM) en N.S. t. Groot-Britannië (HvJ) als volgt:

"2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat".

Zelfs wanneer tegenpartij ter gelegenheid van de behandeling van de asielaanvraag niet over alle informatie beschikte, kan die informatie nog ter gelegenheid van het verzoekschrift voor uw Raad neergelegd worden. In het arrest M.S.S. oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens: 389. (...). Furthermore, even if the individuals concerned did attempt to add more material to their files along these lines after their interviews with the Aliens Office, the Aliens Appeals Board did not always take that material into account. The persons concerned were thus prevented from establishing the arguable nature of their complaints under Article 3 of the Convention.

Het nieuw artikel 39/82, §4, derde lid van de wet vormt een gedeeltelijke omzetting van die rechtspraak. Dit artikel luidt thans als volgt :

De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Op straffe van schending van artikelen 3 en 13 EVRM moet verzoeker ook in het kader van een nietigverklaringsprocedure de mogelijkheid hebben nieuwe stukken neer te leggen.

De twee nieuwe stukken die verzoeker neerlegt, namelijk het attest van zijn Zweedse advocaat en het besluit van het Zweedse Migratieverket, moeten aldus in overweging genomen worden.

Uit die attesten blijkt dat de asielprocedure in Zweden een systeemfout inhoudt, in de zin dat verzoeker er onmogelijk een nieuwe asielaanvraag kan indienen.

Dit heeft als gevolg dat verzoeker noch als vluchteling erkend kan worden, noch de subsidiaire bescherming kan krijgen, en blootgesteld aan een repatriëring naar Irak zou zijn.

Het reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Irak blijkt uit de samenlezing van drie elementen, namelijk:

- De bedreigingen van de sjitische militieën, en in het bijzonder van het Mahdi-leger, omdat verzoeker soenniet is;
- De bedreigingen door het leger van de Islamitische Staat, omwille van hun behandeling van de burgerbevolking;
- Het veralgemeend geweld in Irak, en in het bijzonder in Bagdad, evenwel de afwezigheid van een binnenlandse vluchtalternatief.

Verzoeker kan aldus niet naar Zweden teruggestuurd worden zonder de in het middel ingeroepen bepalingen te schenden."

4.2. Artikel 3.2 van de Dublin-III-verordening luidt als volgt:

"Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asiel-procedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd in-gediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat."

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die

lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoeker.

Te dezen voegt de verzoeker bij zijn verzoekschrift twee nieuwe stukken, met name een niet (volledig) gedateerde brief van zijn voormalige advocaat uit Zweden en een beslissing van 17 december 2013 van het Zweedse Migrationsverket, voorzien van een Franse vertaling, waaruit blijkt dat aan de verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Enkele dagen vóór de terechtzitting brengt de verzoeker nog een bijkomend stuk aan, met name een kopie van het arrest van 24 september 2014 van het Zweedse Administratief Hof van Beroep dat het vonnis van 10 juni 2014 van de administratieve rechtbank van Göteborg bevestigt en het dossier van de verzoeker definitief afsluit, voorzien van een beëdigde vertaling in het Nederlands. Uit deze stukken blijkt volgens de verzoeker *"dat de asielprocedure in Zweden een systeemfout inhoudt, in de zin dat verzoeker er onmogelijk een nieuwe asielaanvraag kan indienen"* en dat dit als gevolg heeft dat hij *"noch als vluchteling erkend kan worden, noch de subsidiaire bescherming kan krijgen, en blootgesteld aan een repatriëring naar Irak zou zijn"*.

Uit de door de verzoeker voorgebrachte beslissing van 17 december 2013 van het Zweedse Migrationsverket blijkt slechts dat het asielrelaas van de verzoeker is onderzocht, doch dat hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, impliceert het feit dat de Zweedse instanties een door de betrokkene ingediende asielaanvraag afwezen geenszins dat deze aanvraag niet op een gedegen wijze aan de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht werd getoetst. Uit het arrest van 24 september 2014 van het Zweedse Administratief Hof van Beroep blijkt dat deze instantie *"al het materiaal in het dossier (heeft) onderzocht"* en tot de conclusie is gekomen dat het beroep tegen het vonnis van 10 juni 2014 van de administratieve rechtbank van Göteborg *"niet ontvankelijk kan worden verklaard"*. Ook hieruit kan niet worden afgeleid *"dat de asielprocedure in Zweden een systeemfout inhoudt, in de zin dat verzoeker er onmogelijk een nieuwe asielaanvraag kan indienen"*. Enkel in het schrijven van de voormalige advocaat van de verzoeker wordt gewag gemaakt van het feit dat de verzoeker, *"(s)ince he has a final decision (...) must wait four years until he can apply for asylum again"* (dat de verzoeker na de definitieve beslissing vier jaar moet wachten vooraleer hij opnieuw asiel kan aanvragen, eigen vertaling). Vooreerst blijkt hieruit dat de bewering dat hij in Zweden *"onmogelijk een nieuwe asielaanvraag kan indienen"* onjuist is. Bovendien laat de verzoeker na dit gegeven verder te staven aan de hand van Zweedse wetgevingsteksten of andere concrete gegevens, zoals algemene landenrapporten, waaruit zou blijken dat de asielprocedure in Zweden een systeemfout inhoudt. Er wordt dan ook niet aangetoond dat er in Zweden een verbod geldt om gedurende vier jaar na een eindbeslissing inzake een asielaanvraag een volgende asielaanvraag in te dienen.

Bovendien kan worden opgemerkt dat in de door de verzoeker voorgelegde brief van zijn Zweedse advocaat wordt gesteld dat *"before the deportation is finalized such a person can claim that there has occurred an obstacle preventing the enforcement of the deportation. This obstacle can either be of an individual character or a change of circumstances in the home country, to which the person will be deported"* (dat vóór de uitwijzing is gerealiseerd, men kan aanvoeren dat er zich een hindernis heeft voorgedaan die de gedwongen uitvoering van de uitwijzing belet. Deze hindernis kan een individueel karakter hebben, dan wel bestaan uit een wijziging van de omstandigheden in het land van herkomst waarheen de persoon zal worden uitgewezen, eigen vertaling). Hieruit blijkt dat de verzoeker niet automatisch zal worden gerepatriëerd naar Irak, doch dat hij over de mogelijkheid beschikt om individuele omstandigheden in te roepen of om zich te beroepen op gewijzigde omstandigheden in zijn land van herkomst teneinde zijn repatriëring naar Irak te voorkomen. Een schending van het beginsel van non-refoulement kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De verzoeker voert tenslotte niet aan in welke zin het indienen van een nieuwe asielaanvraag hem enig voordeel zou verschaffen, nu zijn asielrelaas reeds onderzocht werd door de Zweedse autoriteiten en hij niet de minste kritiek uit op dit onderzoek.

Aldus tonen de door de verzoeker aangebrachte stukken niet aan dat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoeker in Zweden systeemfouten bevatten die resulteren in een onmenselijke of vernederende behandeling.

Een schending van artikel 3.2 van de Dublin-III-verordening en van artikel 3 van het EVRM kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN